

„A mi feladatunk, hogy ápoljuk a népek közötti barátságot és ezen belül a magyar és szovjet nép barátságát“

— mondta Kazmin elvtárs, a Pjatnyickij-együttes vezetője

Már korán délelőtt a szegedi dolgozók sokasága lepte el a nagyállomás peronját, de sokan várakoztak kint az utcán is. Az állomás épületét vörös és nemzetiszínű labogók, Sztálin és Rákosi elvtársak arcképei díszítették, hogy méltóképpen fogadják szovjet vendégeinket, a „Pjatnyickij“ orosz népi énekegyüttes tagjait.

Különösen lelkes, izgatott várakozás futott át a tömegen, amikor fél 11 óra körül feltűnt a szovjet vendégeket hozó vasúti szerelvény eleje. Felcsendült a Rendőrszene-kar hangszere a szovjet, majd a magyar himnusz, miközben a vonat befutott az állomásra. Sorra

dám arcok tekintettek mindennél feléjük. Rövidesen egy-egy friss csokor ibolya volt minden szovjet vendég kezében: a dohánygyári dolgozók szeretetének apró megnyilvánulásként. Az előkészítőüzem munkásnői

aprólékosan érdeklődtek munkamódszere iránt, majd szinte mindannyian meleg baráti együttérzéssel kezét szorították vele, további sok sikert kívánva munkájához.

Kedves jelenet játszódott le a gyár napközi otthonában. A gyerekek harsány „Előre“ köszöntéssel üdvözölték a vendégeket. Egy pillanat és már meg is indult a barátkozás. A kis Mórca Józsika még egy csokrot is kapott, de sehogy se tudta megérteni, hogy a Nadja néni, akinek otthon a Szovjetunióban hasonló korú kislánya van, miért nem ül le vele ebédelni az apró asztalkához...

Az új kultúrteremben majdnem táncoperadültek a vendégek s felzúgott a taps, amikor Szeres János elvtárs, üzemi párttitkár pár szóban elmondotta, hogy ezt is a nagy Szovjetunió-nak köszönhetik. Hol volt a munkás a felszabadulás előtt attól, hogy kultúrterme legyen?!

A Textilkombinátban

is hosszasan időztek a szovjet vendégek. Boldogan mutatták a kombinát munkásai és munkásnői a Szovjetunióból kapott nagyszerű gépeket. Az együttes tagjai nagy érdeklődéssel tanulmányozták a gépek működését, a kombinát dolgozóinak napi munkáját, munkakörülményeit. Az egyik gépnél kis füzet ke

szálltak le a vendégek a kocsikból majd a lelkes éljenzés után elsőnek az MDP Szegedi Pártbizottsága nevében Pamuk István elvtárs üdvözölte őket.

Most a Magyar-Szovjet Barátság Hónapjában — amely egybeesik a Szovjetunió és Magyarország közötti barátsági, együttműködési és kölcsönös segítségnyújtási szerződés megkötésének második évfordulójával — Szeged dolgozói fokozott érdeklődéssel fordulnak a szovjet kultúrküldöttség felé. — mondta Pamuk elvtárs. — Szeged dolgozói látják a nagy példát, a szocializmus, kommunizmus építésében a szovjet államot, amely szüntelenül emeli dolgozóinak jólétét. Népünk és ezen belül Szeged dolgozói látják a szovjet nép törhetetlen, szétválaszthatatlan egységét, mellyel felsorakozik a szovjet állam, a Bolsevik Párt, a világ haladó emberisége nagy vezetőjének, példaképének, Sztálin elvtársnak magasraemelt, győzelmes zászlaja mögé.

— Eljen Sztálin! Sztálin — Rákosi! Szovjet-magyar barátság! — hangzott hosszan az éljenzés ezekre a szavakra. A meleg fogadtatásra az énekegyüttes nevében Kazmin elvtárs válaszolt:

— A mi feladatunk, — mondotta a többi között — hogy ápoljuk a népek közötti barátságot és ezen belül a szovjet és magyar nép barátságát. Ezt a feladatot ránk a Szovjetunió kormánya bízta és igyekszünk becsületeknek a feladatnak megfelelni.

Ujabb lelkes éljenzés tört ki Kazmin elvtárs szavai után, de különösen hangos éljenzés és taps zúgott végig az állomáson, amikor Klodjina énekesnő magyarul kiáltotta:

— Eljön a magyar-szovjet barátság! Eljön Rákosi Mátyás! Eljön a nagy Sztálin!

Ezután egyszerre csak megmozdult az ünnepi lelkes sorfal és fehérínges úttörő fiúk és lányok futottak elő, s valószínűleg megröhmítve az örömmel mosolygó szovjet vendégeket. Mindegyik kis úttörő kezében piros szál virág volt s ezt nyújtották át a vendégeknek szeretetük jeléül. Az úttörők kedves megnyilatkozása után sorra léptek elő a szegedi üzemek küldöttei és szebbnél-szebb ajándékokkal fejezték ki hálójukat a Szovjetunió iránt.

„Forró szeretettel adjuk...“ — „A legmelegebb szeretettel nyújtjuk át“ — hangzottak a szavak, amelyek mindegyike valójában Szeged dolgozóinak legmélyebb szeretetét fejezték ki.

Az Internacionálé zárta be a fogadási ünnepséget, majd a szovjet énekegyüttes tagjai a város megtekintésére és több szegedi üzem meglátogatására indultak el.

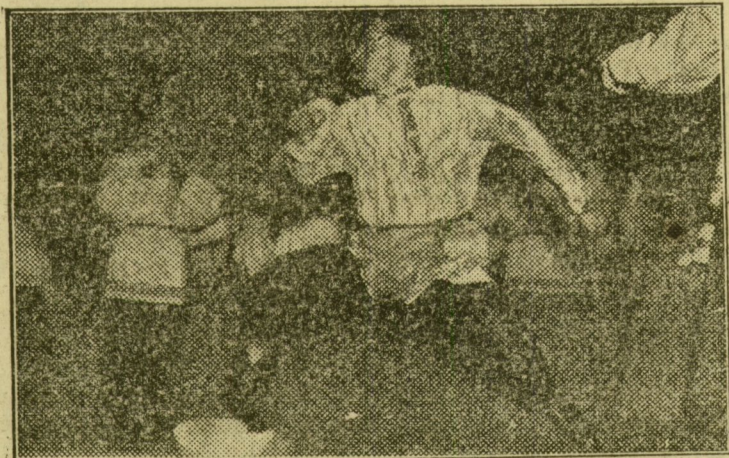
A Dohánygyárban

már az udvaron várta a szovjet vendégeket a munkások küldöttsége. Alig szálltak ki az autóbuszokból a „Pjatnyickij“ együttes tagjai, máris nagy piros szeffücskrokkal ajándékozták meg őket. Az üzem minden egyes termében megállt néhány percre a munka, amint beléptek.

— Szovjet-magyar barátság! — csattant fel a káltás a lelkes tapsok közepette. Mosolygó, vi-

büszkén mutatták a Sztálin elvtárs 70. születésnapjára készített „Sztálin-fát“, amely még most is díszé nemcsak az előkészítő résznek, de az egész üzemnek.

— Ennek a magunk által készített fának mind a hetven piros virága a Sztálin elvtárs és

a Szovjetunió iránti hálánkat akarja kifejezni, — magyarázták. — A 32 bimbó pedig a 32 éves Szovjet Hadsereg jekepe.

A lelkesedésben nem volt különbség egyetlen üzemrészben sem. Mindenütt egyforma nagy örömmel fogadták őket s néhány közvetlen szóval is kifejezésre

rült elő.

— Mindig emlékezni szeretnék erre a napra, — mondták a gépné dolgozók s Zaharov elvtárs, a Sztálin-díjas művész megértette kívánságukat.

„Sok sikert kívánunk az üzem további munkájához“ — írta ezt a mondatot a füzetbe s utána

juttatták irántuk és rajtuk keresztül is a nagy Szovjetunió iránt érzett mély szeretetüket.

A Gyufagyár

kapuja fölé orosznyelvű feliratot készítettek a munkások: „Üdvözöljük szovjet vendégeinket!“ Benn a gyárban leírhatatlan lelkesedés, örömtől csillogó szemek fogadták a vendégeket.

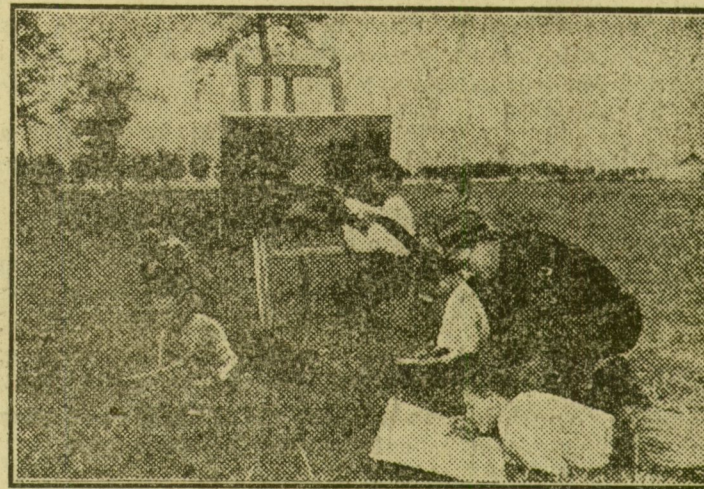
Igen nagy érdeklődéssel tanulmányozták végig a gyárat, különösen érdeklődtek a munkaverseny. A Sztahánov-mozgalom iránt. Dénesné elvtársnőtől, a gyár egyik sztahánovistájától

A SZOVJET KÉPZŐMŰVÉSZET A MAGYAR FESTŐK PÉLDAKÉPE

A Magyar-Szovjet Barátság Hónapja dolgozó népünknek felmérhetetlen kincseket adott. Még közelebből megismerhettük a szovjet nép csodálatos alkotásait, megismerhettünk ismét számos kitűnő szovjet embert, sztahánovistát, írókat, művészt, tudóst. A szovjet emberek Budapesten éppen úgy, mint vidéken az üzemekben, a színházakban, az egyetemeken számos előadást tartottak, ahol jó szívvel, bőkezűen adták át a magyar dolgozó népnek tapasztalataikat.

A Magyar-Szovjet Barátság Hónapja keretében nagyszerű előadást tartott Alekszander Ivanovics Zamuskin, a moszkvai Tretyakov képtár igazgatója a képzőművészet időszerű kérdéseiről. Építő kritikája a magyar festészet és szobrászat követendő útját jelölte meg. Képünkön Zamuskin mellett balról Ék Sándor és Bernáth Aurél a Képzőművészeti Főiskola tanárai, jobboldalt pedig Bortnyik Sándor, a főiskola rektora foglalnak helyet.

Zamuskin elvtárs tapasztalatait a nagy Szovjetunió eredményeiből merítette. Ott, ahol minden út nyitva áll a dolgozó előtt. A művészetbe, így a festészetbe is a város és falu dolgozó tömegeit egyaránt belevonják. Nemcsak mint művezetőket, hanem mint műalkotókat is. Képünkön a „Milliomos kolhoz“ kollektív gazdaság festészeti iskoláját látjuk. A kolhozparasztok gyermekei szakképzett tanár irányításával készítik a szabadban rajzaikat.

Irodalmi ankétok, előadások a Magyar-Szovjet Barátság Hónapja alkalmából

A Magyar-Szovjet Barátság Hónapja alkalmából országsszerte irodalmi előadásokon és ankétokon ismertetik a szovjet szépirodalom remekét. Miskolcon Barabás Tibor tartott előadást Iljin: „A nagy futószalag“ című regényéről.

Előadásában szembeállította az imperialista államok hanyatló, népeellenes, pesszimista művészetét és irodalmát a Szovjetunió szocialista, realista, igazi hazafiságra és hősiességre nevelő s a népet szolgáló kultúrájával.

A vita során felszólt Kovács Endre, a nagymiskolci pártbizottság tagja. Követendő példaképpen állította a dolgozók elé a könyvben leírt szocialista lendületet és munkaversenyt.

Hajdu-Bihar megyében is nagy érdeklődés nyilvánult meg az irodalmi előadások iránt. Hajduböszörményben kétezren, Hajduszentmihályban ezren, Kabán, és Hajdúhadháza 5—600-an vettek részt az irodalmi ankéton.

A pécsi Batsányi János-társaság a mecseki üdülőszállóba beutalt elmunkások és kiváló munkások tiszteletére rendezett irodalmi estet. A műsor befejeztével a jelenlévő írók és a hallgatók között termékeny vita alakult ki.

A diósgyőr-vasgyári munkás irodalmi kör a közeljövőben irodalmi antológiát ad ki. Az antológia az irodalmi körbe tömörült munkások novelláit, verseit és egyfelvonalas színműveit tartalmazza.

— A Magyar Dolgozók Pártja a nép nevében azt a feladatot bízta rá, hogy a Magyar-Szovjet Társaságra, hogy az eddigig is alaposabban ismertessük meg a Szovjetuniót, minden eddigi eredményeinket zálogát. A szovjet művészet képviselői hozzásegítettek feladatunk elvégzéséhez. A szovjet művészet a néphez szól a nép hangján, hősiességet, önzetlenséget, forradalmiságot önt a tömegekbe és megmutatja, hogy csak szocialista nép tud harcolni a milliók békéjéért. Ez-

ért haladunk mi is szeretett Rákosi elvtársunk vezetésével a szocializmus útján.

Salamon elvtárs szavait sűrűn szakította meg a dolgozók éljenzése. Felállva, hosszú percekig éltették Sztálin és Rákosi elvtársakat, a Szovjetuniót és a Magyar Dolgozók Pártját.

A Pjatnyickij népi együttes műsora — amelynek ismerettségére még visszatérünk — hosszú ideig emlékeztet, felejthetetlen élménye marad Szeged dolgozóinak.